

Urbán Gyula

Semper reformanda

Állt a próféta
az emberi nem történetének
fekete zúgásában.
Állt máglyák veres alkonyatában.
Állt porrá alázott görög oszlopok,
állt a diadalmas, Holdra pecsételt,
szürke lábnyomok fölött.

Állt Ég és Föld között.

És hozzá repült egy a szeráfok közül.
Kezében eleven szén vala.
És illeté száját az elragadottnak.
S eltörlé annak bűnét a parázs.
Leomlott Babel vályog fala.

Mert mindig akad olyan ember
– s ez az Úrtól való –

Kolinda

Csengős bárány,
Kistestvérkém,
Füvön kívül,
Mit adjak én.

Véred ontják
Nagypénteken.
Juhászbojtár
Mondd, mit tegyen?

kinek, ha száját betapasztják,
oldalán tör ki a szó.

Szalagként tekereg az Ige;
vérrel vegyesen.
Összeköt. Fehér hurkaiból
nem szabadulhat ki egy sem.

Állnak a megsebzett kisenmizettek.
S a Megjövendöltnek sebeivel
gyógyulnak bűnös sebeik.
Fölöttük szivárvány ível.

Templom épül. Eleve romként,
mert mindig emberi kéz rakja.
A kárpit öröktől hasadt.

De Ő feltámad harmadnapra.

Fölöttem egy
Nagy bodzafa.
Ágából lesz
A furulya.

Zenélgetek
Rajta neked.
Gyere, táncolj,
Amíg lehet!